

ikke, at det er vanskeligt at forstaa, hvad den egentlig gaar ud paa, og jeg tror, at den ærede Landssthingsmand for 11te Kred (Schroder) tog feil, da han før udtalte sig om, hvad han mente, der laa i denne Paragraf. Der ligger jo slet ikke i denne Paragraf, at det skal være utilstedeligt og forbudt at kritisere Regjeringen ligesaa skarpt, som man vil; men hvad der ligger i denne Paragraf, er, at man ikke skal være berettiget til paa Grundlag af Løgn at gjøre det, paa Grundlag af først Løgnagtig at fremstille Ting som påseiede eller foretagne, der ikke er det, og som man veed ikke er det, og derefter paa dette Løgnens Grundlag at søge at lægge Statsindretninger og Regjeringsforanstaltninger for Had. Det er kun det, som denne Paragraf rammer, og jeg kan ikke Andet end slutte mig til, hvad det ærede Ade Medlem for 1ste Kred (Wagen) bemærkede før, at det er mig uforstaaeligt, hvorledes den ærede Landssthingsmand for 11te Kred kunde finde, at det skulde være et Indgreb i en naturlig og berettiget Frihed, at noget Saadant blev forbudt. Jeg vil fremdeles gjøre den Bemærkning, at den samme ærede Landssthingsmand for 11te Kred svæber i en gammel Misforstaaelse, som spillede en stor Rolle allerede i Slutningen af forrige Aarhundrede, den Tid, han omtalte, nemlig den at tro, at det overhovedet er muligt paa dette eller et andet Gebet ved Lovgivningen at drage saadanne skarpe og klare Grændser mellem, hvad der er tilladt og forbudt, at enhver Lægmand, som oven i Kjøbet kun har et temmelig overladist Kendskab til selve Lovteksten, skulde kunne bedømme det Spørgsmaal. Det er anerkjendt af alle Sagtyndige for længe siden, at det er fuldstændig umuligt. Det er en Opgave, som ingen Lovgivning har løst eller nogensinde vil løse, saa længe Verden staar. Dermed siger jeg naturligvis ikke, at det ikke kan være rigtigt at foretage Redaktionsændringer i Lovforslaget, men jeg gjør kun gjældende, at den almindelige Bemærkning, den almindelige Indvending, at Grændsen ikke er afstukken med en saadan Klarhed, at Enhver kan se den, ikke er hjemlet, ingen Steder hører hjemme. Dette er en Umulighed, Love ere aldrig skredne paa den Maade og ville ikke blive det. Altsaa, et Skjøn med Hensyn til, om en Handling falder indenfor eller udenfor en Lovbestemmelse, et vist Spillerum for Skjøn i den Henseende maa altid finde Sted, og det finder Sted i meget stort Omfang i den bestaaende Lovgivning baade her og andre Steder, og det vil aldrig kunne forandres.

Formanden: Det 2det Medlem for 11te Kred har begjæret Ordet. Jeg antager, det kun er for en kort Bemærkning; thi ellers maa jeg give Ordet til den Taler, der tidligere har begjæret det.

Schroder: Det har naturligvis aldrig været min Mening at ville forbyde Løgn. Det, som jeg har lagt Vægt paa som det, der volder Vanskelighed, er særlig Udtrykket „forvanskede Kjendsgjerninger“. Naar Taler er om, hvad der er forvansket og hvad ikke, saa ere vi inde paa et Spillerum, hvor det er saa overordentlig vanskeligt at sige, om det er det Ene eller det Andet.

Formanden: Jeg giver nu Ordet til det 12te kongevalgte Medlem, der, saaledes som jeg har forstaaet ham, vil fremsette nogle Bemærkninger, der ville kunne afslutte Forhandlingen.

Goos: Det er stadig min Opfattelse, at vi have at behandle dette Forslags Realitet og Spørgsmaalet, om det er rigtigt og hensigtsmæssigt, at det gaar over i vor Straffelovgivning. Jeg beklager, at man fra anden Side har udtalt, at man ikke har opfattet dette som Opgaven, og at man vil sætte sig mod Forslaget, vil stemme imod det og søge at nægte det videre Fremme af Grunde, som ikke vedrøre Sagens Realitet. Jeg kan ikke erkjende, at det er en rigtig Opfattelse. Smidlertid har den ærede 2den Landssthingsmand for 11te Kred (Schroder), der tog Ordet efter mig, egentlig ikke opfattet Sagen eller Stillingen paa denne Maade for sit Vedkommende; thi han har virkelig rettet en Realitetskritik mod Forslaget og har ikke ment, at det burde afvises af udenfor liggende Hensyn. Denne Kritik er nu, saa vidt jeg kan skjønne, uberettiget og kan heller ikke føre til det Resultat, han mente, Lovens Forkastelse. Thi som allerede bemærket, Kritiken var jo kun rettet mod en enkelt Paragraf, og selv om senere § 3 er medtaget i hans Uttringer, vilde dog ikke en Gang en Udættelse paa disse to Paragrafer have til Følge, at hele Loven forsvandt. Men Kritiken særlig mod § 4 er altsaa uberettiget. Jeg skal med Hensyn til det sidste Punkt, som det ærede Medlem berørte, bemærke, at der dog virkelig ikke er og ikke kan være for en Lægmandsopfattelse nogen Vanskelighed med Hensyn til Udtrykket: forvanskede og opdigtede Kjendsgjerninger. Begge Dele ere Løgn; men det ene er noget fuldstændig opdigtet, og det andet er, at noget, som har